

тохъ днесъ въ *Ревю де дьо Мондъ*, че младыйтъ Дукъ Вилла Ермоза ви прѣдлагалъ да свършите тѣзи сѣдѣжъ чрѣзъ женитѣжъ?

А г-жа Порое, като поклати гордо качу-
льтъ отъ овехтѣлытъ си пантелкы; — Ще отвѣръ-
ля тутакъ си прѣдложеніето отговори.

Тѣй, господже, тѣй! Но що значи тая кы-
таръ, която отъ нѣколко дена на самъ чувамы
подъ прозорцытъ ви?

— Какво?

— Какъ *какво*? тѣй ли ви ся струва че не
знаемъ ный нищо за оногозъ испанеца който съ
желты ботуши и широкъ кабаницъ обыкалъ но-
щѣ около прозорцытъ ви?

— Ты си май лудичъкъ, рече г-жа Порое,
като отвори спокойно табакержтъ си. Но, поне-
же искашь да ся научишь, казвамъ ти, че на-
стойникътъ ми писа ми прѣди два дни отъ Ма-
дритъ да имамъ още малко търпѣніе, и безъ дру-
го ще ся свършатъ теглилата ми.

— Разумѣва ся, то е истинъ и азъ го вѣр-
вамъ. Но знаете ли отъ кѣдъ иде настояникътъ ви?
Направо отъ пещержтъ на Жилблаза. Ще ви изя-
де и послѣдніжтъ ви парицъ и ще вы подигра-
ва. Колко по-разумно щѣше да е ако оставяхте
тѣзи лудость, за да живѣете спокойно! На
що ще ви служатъ, молижъ вы, миліонитъ? Тѣй
както сте не сте ли честити? не вы ли почи-
татъ? Какво повече искате? Колкото